

# Cowboy Andrée

kijkt tot in je ziel !

Andrée Lunquick, weeskind van Poolse vluchteling,

getuigt ergens van helderziendheid...



Het bijna onnatuurlijk weeskind Andrée, tot dame met persoonlijkheid uitgegroeid, draagt de Poolse familienaam 'Lunquick' die staat voor love, liebe, amour en liefde : reden waarom ik zo zielsveel van mensen en dieren hou, zegt onze op wedrennen verzotte gastvrouw. Volgende 4 juli zal ze 29 jaar getrouwd zijn met Jacques Hallumiez, met wie ze langs de Torhoutsesteenweg rechtover het McLeodplein woont. Met hen maken foxhondje Blacky en papegaai Zorro deel uit van het gezin. Toen Julienne Waeghemans stierf op 18.7.87 zocht men Andrée op : blijkbaar had haar wezenlijke moeder haar dan toch als wettig kind erkend...

Een potje koffie rippend op het Chamonix-terras tegenaan het Oostendse Kursaal, was vorige september ons allereerste contact met de bruinogende en praatgrage Andrée Lunquick. Na een paar weg-en-weertjes zegt ze plots, ondertussen naar de palm van haar hand kijkend: „Je bent journalist bij De Zeewacht en schrijft vooral over mensen...” Ze ontdoet zich van die ogenschijnlijk paragnostische interval alsof ze iets meer zou zien dan een gewone sterveling. „Je kunt het *een verborgen camera* noemen,” voegt ze er lachend aan toe. Na verloop van tijd besloten wij de vranke amazone eens op te zoeken. Een weerzien en dito gesprek die we zo goed en zo kwaad tot sprookje vatten. Geeft een fabel tenslotte zelfs het dolle onwaarschijnlijke niet een serieuze overlevingskans?...

Langs de Torhoutsesteenweg, grandioos rechtover *Roosje van Mc Leod*, daar woont Andrée samen met echtgenoot Jacques Hallumiez. Ze toont een glanzende foto uit haar kleutertijd: een prachtig wicht in blote poepescheet op schapenvel. Om te stelen!

## Bij nonnen Zevekootse wezengesticht

Naar eigen zeggen werd Andrée, als dochter van een Poolse vluchteling, op 16

maart 1938 in Etterbeek geboren. Haar moeder, de welstellende Julienne Waeghemans die zelf een dochter had als voorkind, woonde 45 jaar lang samen met haar vader zonder te trouwen. Beiden kregen een zoon, waar moeder Julienne heel veel van hield... maar helemaal niet gesteld was op de later komende Andrée. Ze hield gewoon niet van meisjes. Zo wordt ons toch verteld...

— Andrée: „Ik heb Etterbeek in de echte zin van het woord nooit gekend: pril werd ik in Zevekote geplaatst alwaar ik van mijn 4de tot mijn 15de verbleef. Toen dit gebeurde, hadden ze me verteld dat mijn ouders overleden waren. Wat naderhand helemaal niet leek te kloppen...”

Bij de nonnen in West-Vlaanderens diepste kustpolders bleek Andrée niet zonder talent. Naast naaien en koken, was ze niet mis van zangstem tijdens de kerkdiensten: „Zuster Georgia, naar het schijnt uit Hongarije, begeleidde ons met de accordeon. In het toneelstuk *De Kat* vertolkte ik de miuwendende viervoeter.”

Andrée zou nooit bezoek hebben ontvangen in Zevekote. Wat alleen bevestigt dat een weeskind het nooit gemakkelijk heeft om het te maken: „Jong meisje wordend en geacht je steek te kunnen staan in het arbeidscircuit, hebben er veel van mij geprofiteerd. Dagen van 6 u. 's morgens tot 1 u.30 's nachts waren geen uitzondering als dienstmeisje in een stramien waarin koken, afwassen, opdienen, breien en boodschappen doen evident waren...”

## Doorstond negentien operaties...

Cowboy Andrée zou niet minder dan negentien operaties hebben doorstaan, waartussen een hartstilstand. Ze biechtte de dokter op wees te zijn, geen familie te hebben en zich verdrietig voelend dat de mensen haar niet altijd begrepen: „Toen ik de dokter zei dat mijn vader en moeder gestorven waren en ik de waterlanders niet meer kon tegenhouden, zei de dokter dat hij als geneesheer de taak van mijn vader zou overnemen.”

Op zeker ogenblik maande de dokter Andrée aan om naar Oostende te gaan wonen: de frisse zeelucht zal je goed doen, zei hij. In de hoofdstad ben je te zenuwachtig en al te veel ziek: „Het was altijd met de kracht van ons Heer dat ik er in slaagde mij staande houden. Ik geloof in Jezus Christus en als ik het moeilijk heb roep ik, tot schreien toe bewogen, de Zoon Gods aan.”

— Andrée: „Iemand die veel geleden heeft, begrijpt gemakkelijker zijn medemens. Er waren in de loop der jaren personen die me opzochten omdat ze in financiële nood waren: niet kunnen betalen van huishuur of schuld op eigendom. Sociaalvoelend zoals ik ben, leefde ik telkens mee met een evennaaste in nood.”

Zo was er de Italiaanse Tatima die haar nood kwam klagen omtrent een schuld van 375.000 fr., voortkomende uit de koop van een tweedehandsauto van haar zoon... die hiervoor het handschrift van moeder had nagebootst. Omzeggens als advocaat en detective trok Andrée het financiële delict na — zelfs tot bij de deurwaarder! — en slaagde er in de schuld iets af te zwakken. Hiervoor kreeg ze later van Tatima als prachtige waardering een mini *paard met volledige uitstekjes gemaakte huifkar!*

# Vlaams Blok heeft niet al 't ongelijk

Onze aan 't zeetje aangespoelde Brusselse loopt over van Oostende, die ze alleen maar tof kan vinden. Daarbij heeft Andrée het over de mensen, de schepen en het niet aflatende spel van klotsende golven: „Ik was er bij toen de 'Amandine' rechtover 'Het Waterhuis' werd geïnstalleerd. Reporters van VRT's Canvas vroegen mijn mening. Ik antwoordde dat dit schip het uitzicht van de badstad alleen maar kan verbeteren.”

Nee, Andrée kan niet zwemmen. Ze neemt evenwel sportieve revanche met paardrijden, die ze kant Mariakerke al heel dikwijls heeft gedaan. We vragen Cowboy Andrée of ze eens in haar hand zou willen kijken, over wat er volgende oktober, op politiek gebied, in Oostende zou kunnen veranderen...

— Andrée: „Wat mij speciaal betreft, voel ik me wel iets tot het liberalisme aangetrokken, terwijl het socialisme me iets minder ligt. Ik wil toch waarschuwen voor het Vlaams Blok. Zelf ben ik absoluut geen *blokker*, wat niet wegneemt dat ik dienaangaande toch wel een paar indrukken kwijt wil.”

— Wat zou de uitslag wel kunnen zijn?

— Andrée: „Zoals het nu is, doen ze van hogerhand nogal iets voor de vreemdelingen: ze krijgen eten, een fiets en centen wanneer ze in financiële moeilijkheden verkeren. Geef toe wanneer 't Vlaams Blok die toestanden aanklaagt, hebben ze toch niet al het ongelijk...”

— Dus ook de andere partijen zouden iets meer voor hun eigen volk moeten zorgen...

— Andrée: „Ik blijf er bij dat er in het Blokprogramma punten staan die de andere partijen moeten interesseren. Dat er eerst en vooral voor het *eigen* volk moet gezorgd worden, is mijn inziens een waarheid die niet langer over het hoofd kan gezien worden.”



Kreeg Cowboy Andrée de gave van het 'uitvinden' van vader Joseph, dan had ze de muzikaliteit mee van moeder Julienne die vlot piano en klarinet speelde. Andrée had het op accordeon, gitaar en banjo begrepen. Zangers als Tino Rossi, Charles Trenet, Claude François en 'de échte vent van een man' Gilbert Bécaud konden haar beroeren. Al mogen we natuurlijk Vlaamse Will Tura niet vergeten! Vraag je onze cowboy wat Oostende vandaag nog mankeert dan spuugt ze het zonder verpinken uit, dat de Koningin der Badsteden in de rapste keren een dancing voor alle leeftijden vandoen heeft: als glimp van de eens zo roemruchtige uitgangsstad Oostende!

## Goed woordje efficiënter dan wijsgerig gedoe...

Zoals wij opkeken toen de in haar hand kijkende Cowboy Andrée het had over mijn journalistische geplogenheden bij De Zeewacht, zo zijn er nog anderen geweest die op quasi dezelfde manier werden gepakt. Toen Andrée eens een bedrag moest afdragen bij een commissaris, puurde ze uit het huisnummer van die brave heer, de geboortedatum van zichzelf en het te betalen bedrag een nummer waarmee ze naar de hippodroom trok. Ze plaatste 150 fr. op 5 paarden die haar een rond sommetje van 52.000 fr. oprachtten. Begrijpe wie kan... maar zoals ondergetekende er niets van verstond, had de pakkeman er al evenzeer het dolste raden naar!

— Andrée: „Ik heb vier ga-

ven: ben helderziend, spiritueel, voorspellend en kan als verborgen camera iets blootleggen. Wanneer mijn man te bed is, durf ik nog dingen op papier zetten alwaar ik een poesje rond droom. Met een verjaardag kom ik al heel ver.

Bijkomende gegevens zitten meestal al in mijn geheugen.”

Een geneesheer typeerde Andrée als een vrouw die los is en vlakaf, recht door zee gaat en niets verborgen houdt. Kortom een vrouw zonder gêne... en zeker geen madam

lijk een ander: „Ik kan geen onrechtvaardigheid verdragen. Tijdens mijn contacten zeg ik altijd dat ik geen duivel ben. Ik wil geenszins de mensen laten schrikken. Soms zet ik mijn *waarheden* op papier en lees ze dan voor. Hoe dan ook

het blijft te allen tijde een geheim.”

— Iets speciaal dat je voorzag?

— Andrée: „Er was een jongeman die kennismakte met een meisje uit Rusland, maar een kindje had van een andere man... maar — wetende dat haar eventuele schoonouders welstellend waren — het liet uitschijnen alsof het kindje van hem was. Ik zei het de jongen, maar topverliefd als hij was, wilde hij niet luisteren. De rozengeur blijft uit.”

— Je wordt blijkbaar niet altijd geloofd...

— Andrée: „Een vriendin zou met haar man op reis gaan naar Italië. Ik waarschuwde haar een bepaalde kant te schuwen, omdat men er gemakkelijk een mens bedreigt en berooft. „Ik geloof dat niet, cowboy,” zei ze me... Resultaat: ze werd er afgeranseld door drie mannen die haar portefeuille namen en de autobanden doorprikten...”

— Zijn er mensen die door de vrijgemaakte materie, plots hun tranen niet meer kunnen bedwingen?

— Andrée: „Als je een bedroefd mens wil benaderen, moet je dit met je lichaam en met je ziel doen. De zachte druk en het wrijven met je hand moeten even teder zijn als het troostend woord dat je tot hem/haar richt. Iemand kalmeren is een werkelijke kunst. Een persoon die veel afzag in zijn leven, heeft meestal een ferme stap vóór. Een goed woordje, is duizendmaal doelmatiger dan wijsgerig gedoe...”

— Ooit driemaal overvallen geweest...

— Andrée: „Hierbij zou ik zelfs eens een polsbreuk oplopen. 't Gebeurde in de hoofdstad, toen ik almeteens een meisje om hulp hoorde roepen. 't Bleek een man te zijn — met een gestolen auto zo bleek later — die de handtas van de 17-jarige wilde stelen. Toen ik de autoruit insloeg, kwam een Engelsman uit het voertuig; „Oh, you snob...,” zei hij smalend en draaide tegelijkertijd mijn arm om. Bij die beweging heb ik hem een stamp tegen zijn edele delen gegeven. Hij verloor zowaar het bewustzijn en kon gemakkelijk door de aanrennende politie opgepakt worden. Ik diende evenwel met een gebroken pols

naar het ziekenhuis overgebracht.”

## Ooit te gast bij André Van Duin!

Hoe voelt een vrouw zich vandaag in 't jaar 2000, schuiven we Andrée voor. Volgens haar accepteren mannen niet gemakkelijk vrouwen in de politiek: alsof ze hiermee het mannelijk protocol iets tegen-natuurlijks aandoen: „Vrouwen zijn doorgaans nochtans harder dan mannen. Voor Eva is plicht, plicht... terwijl mannen nogaleens vergoelijkend de spons over dwingende normaliteiten vegen.”

— Je had het ook over uitvindingen...

— Andrée: „Ik had wel zo'n 8 vondsten. Toen ik met een gebroken been sukkelde, heb ik eens een uitzonderlijke wandelstok in mekaar gestoken: er was een bel aan, om 't agressieve verkeer van mijn aanwezigheid te verwittigen; een spiegelkje om de veiligheid nog meer te verhogen; een rood lichtje en nog andere kleine faciliteiten.”

— Wat bleek bij al de knapste vondst te zijn?

— Andrée: „Een soort *carry-cot* — een gemakkelijk te transporteren hondenkarretje — waar je viervoertertje een knus plaatsje in vindt en je in staat stelt, ongedwongen boodschappen en andere uitstappen te doen. Op het *Salon voor Uitvindingen* in Brussel kreeg ik hiervoor de eerste prijs van de Italiaanse jury. Een diploma, beker en opname in een ridderschap zijn hiervan de stille getuigen.”

— Hondenkar die zelfs André Van Duyn bewoog...

— Andrée: „Dat bakje of karretje, hoe je het ook noemen wilt, moet blijkbaar ook de Nederlandse topartiest André Van Duyn bewogen hebben. In zijn show van 22 oktober 1980 was ik een van zijn vele gasten. Voor mij blijft rosse Dré gewis de sympathiekste persoonlijkheid die ik ooit in mijn, lang niet kleurloos, leven ben tegengekomen !...”

Andrée werd cowboy op Oostendse hippodroom !

# Paard van executie gered

Van zodra ze wat wind onder haar rokkes kreeg en een *mamzel* werd die haar steek stond in het grote leven, was Andrée verslingerd op de hippodroom en al wat er daar aan klasse van paarden en ruiters rondliep. In de wondere wereld van de gokwelustige wedrennen zouden omstandigheden madam Lunquick charmant herdopen tot *Cowboy Andrée*...

Al toen ze nog in het Brusselse Sint-Gillis woonde was Andrée Lunquick verslingerd op de paardenkoers.

Paard valt slecht en blijft liggen...

't Moet wel gezegd worden dat ze aanvankelijk door een vriend op sleeptouw werd genomen. Ze had het vooral voor Franse klasseruiters, waarbij Yves Saint-Martin en



Ten huize Cowboy Andrée heeft de voorplaats veel weg van een museum waar poppen, postuurtjes en foto's zoveel hommages zijn aan koning paard en ridder jockey. Tussendoor brengt onze cowboy een eresaluut aan ons vorstendom : Boudewijn noemt ze een god, die zich inzette voor 'zijn' Belgen ; Albert II lijkt iets dichter bij de mensen te staan ; voor Mathilde en Filip is een mooie toekomst weggelegd ; Laurent... is een prins waar ik meer van hou dan van Filip, gewoon omdat hij het schaap van de familie blijkt te zijn. „Kijk eens in je hand wanneer Filip koning zal worden ?”, vragen we Cowboy Andrée : „Daar zal Albert II over beslissen, al zal het volgens mij heus op zijn 42ste gebeuren !” Wie leeft zal zien...

Freddy Head tot haar dichtste vriendenkring behoorden. Jockeys die het vooral in het beruchte Parijse Longchamps waarmaakten.

Op een dag was er op de Oostendse hippodroom een springconcours tussen Engel-

se, Franse en Belgische ruiters. Discipline waarin jockey Chirol als een van de besten stond aangeschreven. Bij het nemen van een haag in de laatste rechte lijn, belandde het paard in een put en gingen ruiter en dier nog niet aardig

over de kop. Beiden bleven liggen...

— Andrée : „Iedereen stond er op te kijken, maar niemand die hen hielp. Maar ik, *garçon manqué*, liep aanstonds naar de plaats van het onheil. De politie floot... maar ik trok er

mij niets van aan. De cowboy is hier, zei ik tegen Chirol, en die zal je helpen. Hierbij deed ik zijn botten af en zette zijn hemd open om hem meer lucht te geven.”

Het paard was gelukkig niet dood. Toen eigenaar en veterinaire afkwamen om het paard af te schieten om het zeggend uit zijn lijden te verlossen, is Andrée er tussengesprongen, zeggende dat zij dat niet mochten doen : „Fluit hard, zei ik hen, en roep meteen de naam van het paard : Charly !”

Tot dat Andrée Lunquick er zich helemaal ging mee bemoeien. Ze floot en riep luid Charly en trok het paard, dat uit de neus bloedde, recht. Andrée lachte de bloedende neus weg, zeggende dat dit aan de val te wijten was : „Ik gaf Charly aan de jockey die, naast het paard stappende, een klein rondje deed. De veterinaire waarschuwde dat de viervoeter een tijdje zou moeten rusten.”

Een echte cowboy !

Men heeft vervolgens paard Charly een paar weken in een box van de Oostendse hippodroom gestald. De eigenares is Andrée naderhand komen bedanken. De mensen die heel het gebeuren hadden gezien zeiden spontaan : „Dat is toch een echte cowboy ! Voilà, ik had mijn naam !”